

NOTAT

Dato: 28. oktober 2010
Kontor: Udlændingelovskonto-
ret
J.nr.: 10/14944
Sagsbeh.: HBS

Notat om de indkomne høringsvar vedrørende forslag til lov om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge, m.v.)

1. Indledning

Integrationsministeriet hørte ved e-mail af 26. august 2010 en række myndigheder og organisationer over forslag til lov om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Behandlingen af sager om uledsagede mindreårige udlændinge – opfølgning på aftale om serviceeftersyn af udlændinge- og integrationspolitikken).

Pr. dags dato har Børnerådet, Børns Vilkår, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Røde Kors, Institut for Menneskerettigheder, Færøernes Landsstyre, KL, Komitéen Flygtninge Under Jorden, Red Barnet, Retspolitisk Forening, Rådet for Etniske Minoriteter, SOS mod Racisme, Statsforvaltningen Hovedstaden, Statsforvaltningen Nordjylland, Statsforvaltningen Sjælland og Statsforvaltningen Syddanmark afgivet bemærkninger til lovforslaget.

Advokatrådet, Datatilsynet, Den Katolske Kirke i Danmark, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, Flygtningenævnet, Grønlands Selvstyre, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret og Retslægerådet har oplyst, at de ikke har bemærkninger til lovforslaget.

Følgende hørte myndigheder og organisationer har pr. dags dato (endnu) ikke afgivet bemærkninger til lovforslaget:

Akademikernes Centralorganisation, Amnesty Nu, Amnesty International, Boligselskabernes Landsforening, Børne- og Kulturchefforeningen, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, Danmarks Lejeforeninger, Danmarks Rederiforening, Danner, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Psykiatrisk Selskab, Dansk Psykolog Forening, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Advokater, Danske Regioner, Den Almindelige Danske Lægeforening, Det Centrale Handicapråd, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Statsforvaltningsjurister, Foreningen af Statsforvaltningsdirektører, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Håndværksrådet, Knud Vilby (på vegne af Fredsfronten), Landsforeningen Adoption & Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen "Et barn To forældre", Reden Stop Kvindehandel, Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre, Retssikkerhedsfonden, Rigs-

advokaten, Rigspolitiet, Samarbejdsgruppen om Børnekonventionen, Trykkefrihedsselskabet og UNHCR.

UNHCR har ved brev af 25. august 2010 rettet henvendelse til integrationsministeren om hjemsendelse af uledsagede mindreårige fra Afghanistan. Der er tale om en generel henvendelse, som UNHCR har rettet til de lande, som UNCHR og Afghanistan har indgået trepartsaftale med om udsendelse. UNHCRs henvendelse og integrationsministerens besvarelse heraf er sendt Folketingets Integrationsudvalg samtidig hermed.

I det følgende gengives hovedindholdet af de modtagne hørings svar med hensyn til forslagene i det fremsatte lovforslag og Integrationsministeriets bemærkninger hertil.

Bemærkninger af generel politisk karakter samt forslag og bemærkninger, der ikke vedrører det fremsatte forslag, indgår ikke i notatet. Integrationsministeriet kan for en fuldstændig gennemgang af samtlige indsendte synspunkter henvise til hørings svarene, som er sendt til Folketingets Integrationsudvalg samtidig hermed.

2. Generelle bemærkninger

Børnerådet og Børns Vilkår finder, at lovforslaget bygger på en lang række formodninger, som Rådet ud fra et retssikkerhedsmæssig synsvinkel ikke mener kan danne grundlag for de foreslåede initiativer. Børnerådet og Børns Vilkår henviser i den forbindelse til, at det fremgår af lovforslaget, at "der er en formodning for, at mange af de udlændinge, der indrejser som angiveligt mindreårige reelt er over 18 år", og at "der er en formodning for, at de uledsagede mindreårige frivilligt er rejst fra deres hjemland for at komme hertil, og/eller at børnene er sendt af sted af deres forældre i håb om, at de kan opnå opholdstilladelse i Europa".

Integrationsministeriet skal hertil samlet bemærke, at der i 2009 blev gennemført 120 aldersundersøgelser i tilfælde, hvor der var tvivl om en udlændings alder, og at det i 73 % af tilfældene viste sig, at udlændingen var 18 år eller ældre, jf. lovforslagets afsnit 1 og 3.6. Integrationsministeriet skal endvidere henvise til lovforslagets afsnit 3.1.2, hvori konklusionerne i den norske rapport "UngKul-rapport nr. 1: Når hverdagen normaliseres. Psykisk helse og sociale relasjoner blant flyktninger som kom til Norge uten foreldrene sine" (2008) og UNHCRs rapport "Trees only move in the wind, A study on unaccompanied Afghan children in Europe" (juni 2010) omtales. Disse undersøgelser peger på, at mange af de uledsagede mindreårige, der søger asyl i Europa, er i kontakt med deres familie i hjemlandet og ofte er sendt af sted af deres familie for at opnå opholdstilladelse i Europa. Derudover kan der henvises til lovforslagets afsnit 3.1.1, hvor de nederlandske myndigheders erfaringer med hjemsendelse af uledsagede mindreårige til særlige modtage- og omsorgscentre omtales. Heraf fremgår det, at hovedparten af de mindreårige blev hentet af deres familie ved eller kort efter ankomsten til hjemlandet.

3. Etablering af modtage- og omsorgscentre i hjemlandene

Børns Vilkår, Red Barnet og SOS mod Racisme, Danmark, anfører bl.a., at Danmark ikke vil leve op til forpligtelserne efter Børnekonventionen, herunder artikel 3 og 6, om at sikre en

varig løsning baseret på hensynet til barnets tarv gennem en procedure, hvor barnet høres og er repræsenteret af en værge og en advokat, hvis barnet udsendes til et modtagecenter, alene fordi der er mulighed for ophold på et sådant.

Dansk Flygtningehjælp finder det stærkt bekymrende, hvis et barn meddeles afslag på opholdstilladelse i Danmark uden en forudgående grundig vurdering af det enkelte barns behov og tarv.

Integrationsministeriet skal hertil samlet bemærke, at det fremgår af Børnekonventionens artikel 3, stk. 1, at barnets tarv skal komme i første række i forhold til alle foranstaltninger vedrørende børn. Efter stk. 2 skal deltagerstaterne sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dets trivsel. Af konventionens artikel 6, stk. 1, fremgår det, at deltagerstaterne anerkender ethvert barns naturlige ret til livet. Efter stk. 2 skal deltagerstaterne i videst mulige omfang sikre barnets overlevelse og udvikling.

Udlændingelovens regler bliver administreret i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Børnekonventionen. Med lovforslaget foreslås det, at der ikke vil kunne gives opholdstilladelse til uledsagede mindreårige, der i hjemlandet har adgang til passende modtage- og omsorgscentre, fordi barnet dermed ikke vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden. Der vil normalt være tale om børn, der er opvokset i hjemlandet, taler sproget og har deres kulturelle baggrund i det pågældende land. Barnets tarv vil blive varetaget i forbindelse med afgørelsen af, om barnet kan gives opholdstilladelse, og opholdstilladelse vil ikke blive givet, hvis der i hjemlandet findes et passende modtage- og omsorgscenter, således at barnet ved tilbagevenden vil have adgang til social omsorg, herunder f.eks. gennem en personlig omsorgsperson, sundhedsydelser, juridisk bistand, uddannelse eller erhvervmæssig træning samt daglige nødvendigheder til f.eks. personlig hygiejne og tøj. Som det fremgår af lovforslagets afsnit 3.1.2, vil der blive ført tilsyn med modtage- og omsorgscentre for at sikre, at faciliteterne er af en vis varighed og bliver ved med at leve op til rimelige og forsvarlige standarder.

Integrationsministeriet bemærker endvidere, at alle uledsagede mindreårige får udpeget en personlig repræsentant så hurtigt som muligt efter ankomsten til Danmark. Formålet hermed er at sikre barnet en fast personlig voksenstøtte. Den personlige repræsentant har til opgave at støtte barnet i forbindelse med behandlingen af barnets sag hos myndighederne, men også i mere personlige forhold. Derudover gælder der for uledsagede mindreårige særlige regler om advokatbeskikkelse i forbindelse med og efter asylsagsbehandlingen, jf. lovforslagets afsnit 2.2.2 og 2.2.5. Lovforslaget ændrer ikke de gældende regler på disse punkter.

Dansk Flygtningehjælp finder det positivt, at man i nogle nærmere angivne lande vil etablere modtage- og omsorgsfaciliteter for børn og unge, men at det kræver grundig overvejelse og faciliteter af høj kvalitet, hvor barnets sikkerhed, basale behov samt skolegang/kompetenceudvikling kan garanteres, hvis afslag på opholdstilladelse skal begrundes i muligheden for ophold på modtage- og omsorgscentre.

Børnerådet, Dansk Røde Kors, Komiteen Flygtninge under Jorden og SOS mod Racisme, Danmark, er betænkelige ved, om der vil være den fornødne sikkerhed til stede på centrene.

Børnerådet stiller sig tvivlende over for, om et land som f.eks. Afghanistan, der er i væbnet konflikt og præget af store samfundsmæssige uroligheder, kan tilbyde børnene en sikker base. Børnerådet anfører, at det ikke er nærmere beskrevet i lovforslaget, hvordan den danske stat vil garantere for sikkerheden på centrene. Dansk Røde Kors anfører bl.a., at det kan være vanskeligt at integrere mange af de unge i de samfund, de kommer fra, fordi der i mange tilfælde vil være tale om områder, hvor der er væbnet konflikt og meget usikre forhold.

Integrationsministeriet skal hertil samlet bemærke, at ordningen om etablering af modtage- og omsorgscentre i oprindelseslandene tænkes udmøntet således, at det bliver sikret, at faciliteterne er af en rimelig og forsvarlig standard, og at der er adgang til reintegrationsfaciliteter, herunder uddannelse og om muligt praktik mv. Ordningen vil endvidere blive tilrettelagt således, at der vil være mulighed for ophold på centeret i en længere periode efter udrejsen, hvorunder den pågældende vil få bistand fra centerets personale mv. med henblik på udslusning i det omkringliggende samfund. Det er hensigten med centrene, at de kan udgøre en tryk og stabil ramme om de tilbagevendtes hverdag, således at de bliver rustede til at kunne klare sig selv i deres voksenliv.

Integrationsministeriet skal endvidere bemærke, at spørgsmålet om sikkerhed er et centralt element i arbejdet med den praktiske etablering af centrene, og at det vil blive et krav til operatører af centrene, at der er tale om sikre forhold ved ankomsten, og at selve opholdet på centeret er sikkert. Hvis operatøren ikke selv er en myndighed, forudsættes de lokale myndigheder inddraget i at tilvejebringe den fornødne sikkerhed. I den forbindelse skal det understreges, at det er en forudsætning for, at et modtage- og omsorgscenter kan betragtes som havende rimelige og forsvarlige standarder, at personer, der opholder sig her, vil være i sikkerhed. Dette er en helt grundlæggende forudsætning for børnenes tarv. Integrationsministeriet skal derudover bemærke, at det generelt er sådan, at når en udlænding er meddelt afslag på opholdstilladelse og – efter grundig vurdering af non-refoulementsprincippet – bliver udsendt til hjemlandet, kan de danske myndigheder ikke garantere for forhold, der opstår efter en tilbagevenden.

Institut for Menneskerettigheder anfører, at uledsagede mindreårige udlændinge, der sendes tilbage til et dansk kontrolleret og drevet modtagecenter beliggende i et andet land, efter Instituttets opfattelse må antages fortsat at befinde sig under dansk jurisdiktion, og at Danmark derfor som udgangspunkt må antages fortsat at være bundet af danske menneskeretlige forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 1, artikel 2, stk. 1, i FNs Børnekonvention og artikel 2, stk. 2, i FNs Torturkonvention, i forhold til i forhold til de pågældende. Instituttet henviser i den forbindelse til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMDs) afgørelser i bl.a. *Bankovic 12/12 2001* og *Al-Saadoon and Mufdhi 30/6 2009*.

Institut for Menneskerettigheder anfører endvidere, at hvis der er tale om udsendelse af en udlænding til et dansk kontrolleret og drevet modtage- og omsorgscenter, er det uvist, på hvilket tidspunkt udlændingen forlader dansk jurisdiktion og refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 bliver relevant. Instituttet anfører i den forbindelse bl.a., at det må overve-

jes, hvordan en risiko for de pågældende unge udlændinge kan foregribes såvel ved overførslen fra Danmark til centret i hjemlandet og senere.

Institut for Menneskerettigheder anfører derudover med henvisning til EMRK artikel 3, hvor-efter ingen [under statens jurisdiktion, jf. art 1] må underkastes tortur, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, at myndigheder har en positiv forpligtelse til at føre skærpet tilsyn med mindreårige uledsagede udlændinge – særligt helt unge – som befinder sig i et modtage- eller asylcenter på statens territorium, samt sikre, at de pågældende mindreårige udlændinge modtager den fornødne menneskelige og professionelle hjælp og bistand. Samme forpligtelse må antages at gøre sig gældende i forhold mindreårige udlændinge der befinder sig på et dansk kontrolleret og drevet modtagecenter i udlandet. Instituttet anfører også, at forholdene på modtage- og omsorgscentre også bør sikres i forhold til udgifter til uddannet personale, således at forholdene er i overensstemmelse med EMRK artikel 3. Instituttet henviser i den forbindelse bl.a. til EMDs afgørelse i *Mubilanzila Mayeka 12/10 2006 pr 50-58*, om en femårig pige, der i to måneder var anbragt på et asylcenter i Belgien. Selvom hun var uledsaget mindreårig udlænding, blev ingen pålagt at tage sig særligt af hende og se efter hende, ligesom hun ikke modtog særlig rådgivning, hjælp og bistand fra personale uddannet dertil. EMD udtalte, at et 5-årigt barn uden kontakt med sine forældre og overladt til sig selv er totalt desorienteret. Den omstændighed, at pigen modtog juridisk bistand og havde daglig telefonkontakt med sin mor i Canada, samt at personalet på asylcentret gjorde deres bedste for at tage sig af hende, var ikke tilstrækkeligt til at tilgodese en 5-årigs behov for støtte og hjælp. Myndighederne havde været bekendt med den 5-årige piges situation, og kunne have taget en række foranstaltninger for at forbedre pigens situation.

Integrationsministeriet skal hertil bemærke, at det følger af EMRK artikel 1, at staterne "skal sikre enhver person under deres jurisdiktion" de rettigheder, der følger af konventionen. Udøvelse af jurisdiktion er således en betingelse for, at en stat kan ifalde ansvar efter konventionen.

Udøvelse af "jurisdiktion" er efter EMDs praksis som udgangspunkt begrænset til medlemsstatens territorium. I helt særlige situationer kan staten imidlertid også være ansvarlig for handlinger, der foretages eller har virkning uden for dens territorium (se *Bankovic mod Belgien m.fl.*, præmis 61 og 67, og *Al-Saadoon og Mufdhi mod Storbritannien*, præmis 84-85). Således følger det af EMDs praksis, at der vil være tale om udøvelse af jurisdiktion i tilfælde, hvor en stat som følge af en (lovlig eller ulovlig) militæraktion udøver effektiv kontrol over et område uden for dets territorium. (Se *Loizidou mod Tyrkiet*, dom af 23. marts 1995, præmis 62, og *Bankovic*, præmis 70). Staten vil derfor også have pligt til at sikre overholdelse af konventionsrettighederne i et sådant område.

Andre tilfælde af udøvelse af jurisdiktion uden for medlemsstatens territorium kan være diplomatiske og konsulære repræsentanters aktiviteter i udlandet og om bord på fartøjer og skibe indregistreret i den pågældende stat. I disse særlige tilfælde bygger staternes udøvelse af jurisdiktion uden for territoriet på folkeretligt anerkendte tilfælde (se *Bankovic*, præmis 73, og *Al-Saadoon*, præmis 85). Endvidere har EMD i sagen *Issa m.fl. mod Tyrkiet*, dom af 16. november 2004, udtalt, at en medlemsstat kan ifalde ansvar for krænkelser af konventionen over for personer, der befinder sig på en anden stats område, når sådanne personer be-

finder sig under medlemsstatens myndighed og kontrol gennem myndighedspersoner, der opererer i den pågældende anden stat (præmis 71).

Endelig følger det af EMDs praksis, at (bl.a.) konventionens artikel 3 har ekterritorial anvendelse i tilfælde, hvor en person udleveres eller udsendes til en anden stat. I sådanne tilfælde opstår udleverings-/udsendelsesstatens ansvar imidlertid som følge af statens handling vedrørende den omhandlede person på et tidspunkt, hvor denne opholder sig på statens territorium og således klart er undergivet statens jurisdiktion, og disse tilfælde vedrører således ikke egentlig udøvelse af statens kompetence eller jurisdiktion i udlandet (se *Bankovic*, præmis 68).

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har ikke haft anledning til at tage stilling til, om en medlemsstat har udøvet jurisdiktion i forbindelse med driften af et modtage- og omsorgscenter som omhandlet i lovforslaget. Spørgsmålet må derfor vurderes ud fra ovennævnte generelle retningslinjer.

Ved etableringen af modtage- og omsorgscentre i nærmere bestemte lande vil der ikke være tale om, at Danmark som følge af en militæraktion udøver effektiv kontrol over området. Her ved adskiller situationen sig fra situationen i sagen *Al-Saadoon og Mufdhi mod Storbritannien*, som [Institut for Menneskerettigheder](#) henviser til i sit hørings svar.

Sagen omhandlede udlevering af to irakiske statsborgere, der var anholdt og frihedsberøvet af britiske styrker i Irak, til de irakiske myndigheder. Domstolen lagde vægt på, at Storbritannien oprindeligt var besættelsesmagt, og at de faciliteter, hvor de pågældende personer var frihedsberøvet, var etableret ved brug af militær magt. Storbritanniens udøvelse af kontrol og myndighed over de personer, der blev tilbageholdt i faciliteterne, skete oprindeligt udelukkende som resultat af brugen af eller truslen om militær magt. Efterfølgende blev denne faktiske kontrol over faciliteterne afspejlet i lovgivningen, som fastslog, at de pågældende faciliteter var undergivet de multinationale styrkers eksklusive kontrol og myndighed. På den baggrund konkluderede Domstolen i lyset af den totale og eksklusive faktiske og efterfølgende også juridiske kontrol, som Storbritannien udøvede over de omhandlede faciliteter, at de personer, der var tilbageholdt dér, var undergivet britisk jurisdiktion (præmis 87-88).

Den foreliggende situation adskiller sig endvidere fra *Al-Saadoon og Mufdhi*-sagen derved, at der ikke vil være tale om nogen form for dansk myndighedsudøvelse i modtage- og omsorgscentre i udlandet.

Som det fremgår af lovforslagets afsnit 3.1.2, tænkes ordningen om modtage- og omsorgscentre tilrettelagt således, at de danske myndigheder som udgangspunkt udpeger en international organisation, en NGO eller andre til enten at drive centret eller forestå samarbejde med de lokale myndigheder eller andre operatører, som måtte drive centret. Der vil således ikke være tale om "dansk kontrollerede og drevne" centre. De påtænkte centre forventes derimod at være lokalt ejede og undergivet lokal lovgivning.

Der vil ikke være tale om centre med personale bestående af diplomatiske eller konsulære repræsentanter eller i øvrigt af personer ansat af den danske regering og dermed undergivet

instruktionsbeføjelse fra den danske stat. Endvidere vil det tilsyn, der på dansk foranledning vil blive ført med centrene have til hensigt at sikre, at faciliteterne er af en vis varighed og bliver ved med at leve op til rimelige og forsvarlige standarder.

Hertil kommer, at uanset at der er tale om en tvangsmæssig udsendelse til f.eks. Afghanistan, ophører dansk myndighedsudøvelse ved ankomsten til hjemlandet. Et efterfølgende ophold i et modtage- og omsorgscenter vil alene være et *tilbud* til den pågældende, som på et hvilket som helst tidspunkt kan vælge at forlade centret.

Integrationsministeriet finder på den baggrund ikke, at personer, der opholder sig på sådanne centre, kan antages at være undergivet dansk jurisdiktion i konventionens forstand.

Derimod vil de danske myndigheder efter EMRK artikel 3 have pligt til, at der forinden tvangsmæssig udsendelse af en uledsaget mindreårig – ligesom ved tvangsmæssig udsendelse af alle andre udlændinge – foretages en vurdering af, om der er vægtige grunde til at antage, at udlændingen ved udsendelsen til det pågældende land vil være i reel risiko for at blive udsat for tortur eller for umenneskelig eller nedværdigende behandling.

Som det er tilfældet i dag, vil denne vurdering skulle foretages i alle tilfælde, hvor en uledsaget mindreårig udsendes tvangsmæssigt, herunder hvor den pågældende udsendes til et land, hvor der samtidig er tilbud om ophold i et modtage- og omsorgscenter.

Da den danske stat som nævnt ikke kan antages at udøve jurisdiktion i konventionens forstand i forbindelse med de omtalte modtage- og omsorgscentre, opstår der ikke spørgsmål om foretagelse af en ny vurdering efter EMRK artikel 3 på det tidspunkt, hvor den pågældende forlader centret.

Red Barnet anfører bl.a., at det er vanskeligt at se, hvordan Danmark kan sikre beskyttelsen af børnene, herunder hvordan de kan blive sikret tilstrækkelig pleje og omsorg, når de er vendt tilbage til hjemlandet. Rådet for Etniske Minoriteter påpeger vigtigheden af, at der føres kontrol med centrene, således at centrene ikke misbruges af korrupte myndigheder.

Integrationsministeriet skal hertil samlet bemærke, at det vil indgå i ordninger om etablering af modtage- og omsorgscentre, at det skal sikres, at Danmark har mulighed for at føre tilsyn med, at faciliteterne på centret og sikkerheden på centeret omkring de uledsagede mindreårige bliver ved at være passende.

4. Ændring af reglerne om opholdstilladelse som uledsaget mindreårige

Red Barnet anfører bl.a., at det i forhold til vurderingen af, om en uledsaget mindreårig vil blive stillet i en "reel nødsituation" ved en tilbagevenden til hjemlandet, ikke kun bør indgå, om barnet har familiemæssigt/socialt netværk i hjemlandet.

Integrationsministeriet bemærker hertil, at reglerne om opholdstilladelse som uledsaget mindreårig ikke ændres på dette punkt. Det fremgår således af bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1, at det som i dag fortsat vil være en betingelse for opholdstilladelse, at den uledsa-

gede mindreårige ikke i hjemlandet eller det tidligere opholdsland har forældre eller andet familiemæssigt netværk, der kan tage sig af barnet, og at en eventuel offentlig omsorg, som udlændingen var undergivet før udrejsen, ikke kan genetableres. Integrationsministeriet kan endvidere henvise til lovforslagets afsnit 2.3, hvor de gældende regler om opholdstilladelse som uledsaget mindreårig er beskrevet. Det fremgår bl.a. heraf, at det i vurderingen af, om der kan gives opholdstilladelse, indgår, om barnet har familie eller andet socialt netværk i hjemlandet, eller om barnet vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden dertil.

4.1. Tidsbegrænsning af opholdstilladelse til det 18. år

Børns Vilkår, Dansk Flygtningehjælp Dansk Røde Kors og Komiteen Flygtninge under Jordan anfører bl.a., at uledsagede mindreårige er en uhyre sårbar gruppe, der har behov for stabilitet, omsorg, tryghed og forudsigelighed, og at en hjemsendelse ved det fyldte 18. år står i kontrast hertil, fordi barnet vil stå i en uholdbar position præget af faktorer som stress, usikkerhed, nervøsitet og ubesvarede spørgsmål. Red Barnet anfører bl.a., at det vil være i strid med Børnekonventionens artikel 6 (barnets ret til livet, overlevelse og udvikling) at tidsbegrænse opholdstilladelsen.

Børns Vilkår finder det bl.a. bekymrende, at en 18-årig kan være tvunget til at afbryde en uddannelse for at rejse hjem. KL finder ikke, at det vil give mening, at en uledsaget mindreårig udlænding lærer dansk eller deltager i en uddannelse, der måske ikke kan færdiggøres, inden den pågældende fylder 18 år og skal rejse tilbage til sit hjemland. Dansk Røde Kors og KL anfører bl.a., at der med en midlertidig opholdstilladelse kun vil være ringe incitament for de pågældende til at udnytte tiden i Danmark til at dygtiggøre sig, og at det kan være vanskeligt for kommunerne til at finde passende uddannelses tilbud til de pågældende. Dansk Flygtningehjælp og KL finder de eksisterende muligheder i folkeskole, ungdomsskole og integrationslov utilstrækkelige, og at det manglende fremtidsperspektiv for udlændingen her i landet gør det vanskeligt for kommunerne at give de pågældende relevante uddannelses tilbud. KL foreslår på den baggrund en nytænkning af integrationsindsatsen, således at der lægges mere vægt på tilbagevendelsesperspektivet frem for integrationsperspektivet. KL anfører også, at det kan øge vanskelighederne ved at sammensætte et relevant tilbud, hvis de uledsagede mindreårige spredes på flere kommuner, så den enkelte kommune skal udvikle relevante og omkostningstunge tilbud til ganske få unge, og foreslår endvidere, at fordeling, boligplacering m.v. af uledsagede mindreårige nyovervejes, så der skabes muligheder for en sammenhængende indsats, hvor den enkelte unge også kan bevare netværk til ligestillede jævnaldrende. Rådet for Etniske Minoriteter er bekymret for, om udlændingen vil miste motivationen for at blive integreret i Danmark, når den pågældende ved, at han/hun skal rejse hjem. SOS mod Racisme, Danmark, anfører bl.a. at, at opholdstilladelse også efter det 18. år er den eneste måde at sikre, at udlændingen får en uddannelse.

Dansk Flygtningehjælp anfører, at der vil være behov for en særlig tosporet kommunal indsats, der på den ene side giver mening i forhold til en tilværelse i Danmark, dvs. en koordineret indsats med skolegang (folkeskoleloven), bosted og social omsorg (lov om social service), fritidsliv og sociale relationer, støtte efter integrationsloven etc., og på den anden side i forhold til at give barnet i fornødne ressourcer til at klare sig i hjemlandet efter det 18. år. Dansk Røde Kors anfører, at det vil være helt nødvendigt, at opholdet i Danmark udnyttes til

at bibringe de unge kompetencer, som de kan anvende direkte til at skabe en tilværelse i hjemlandet.

Integrationsministeriet bemærker samlet hertil, at det fremgår af Børnekonventionens artikel 6, stk. 1, at deltagerstaterne anerkender ethvert barns naturlige ret til livet, og af artikel 6, stk. 2, at deltagerstaterne i videst mulige omfang skal sikre barnets overlevelse og udvikling. Udlændingelovens regler bliver administreret i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Børnekonventionen. Integrationsministeriet er enig i, at uledsagede mindreårige udlændinge er en særligt sårbar gruppe, og udlændingeloven indeholder derfor særlige regler herom, ligesom sager om uledsagede mindreårige bliver behandlet efter særlige procedurer. Formålet med et særligt regelsæt er at sikre, at der på forsvarlig vis tages hånd om denne gruppe børn, der befinder sig i et fremmed land uden forældre eller andet netværk. Baggrunden for de særlige regler om opholdstilladelse som uledsaget mindreårig er således bl.a. at sikre barnet tryghed og stabilitet for en god udvikling i barndommen.

Integrationsministeriet skal endvidere henvise til lovforslagets afsnit 3.2.2, hvoraf det bl.a. fremgår, at det er en afgørende del af grundlaget for opholdstilladelse som uledsaget mindreårig, at udlændingen er et barn, og at dette grundlag ikke længere er til stede, når udlændingen fylder 18 år, fordi der dermed vil være tale om et voksent menneske, som ikke har samme omsorgs- og støttebehov som et barn.

Integrationsministeriet bemærker desuden, at uledsagede udlændinge under 18 år, der meddeles opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 c, stk. 3, har en række muligheder for at modtage hjælp og støtte, herunder tilbud om skolegang, ungdomsuddannelse og kurser, under opholdet i Danmark. Efter Integrationsministeriets opfattelse er det muligt inden for rammerne af de eksisterende tilbud – i skole- og ungdomsuddannelsesregi eller efter integrationsloven – at lave målrettede tilbud med henblik på at forberede udlændingens tilbagevenden og reintegration i hjemlandet bedst muligt.

I forhold til uledsagede udlændinge under 18 år, der meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 c, stk. 3, har kommunalbestyrelsen mulighed for – afhængig af den enkeltes baggrund og kompetencer mv. – at tilrettelægge tilbuddene sådan, at udlændingen opnår de bedst mulige forudsætninger for at kunne klare sig ved en tilbagevenden til hjemlandet efter udløbet af opholdstilladelsen. I en række tilfælde vil undervisning i folkeskole mv. være det mest hensigtsmæssige tilbud, således at udlændingens uddannelsesmæssige kompetencer styrkes under opholdet i Danmark for på den måde at bibringe udlændingen et godt udgangspunkt for genetablering i hjemlandet ved en tilbagevenden. I nogle tilfælde vil f.eks. beskæftigelsesrettede tilbud efter integrationsloven, f.eks. opkvalificerende kurser, kunne bidrage til at give udlændingen et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet og dermed et godt grundlag for en tilbagevenden.

Det bemærkes, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med tilrettelæggelsen af tilbuddene til den enkelte uledsagede mindreårige udlænding bør tage højde for tidsperspektivet i de foreslåede tilbud, således at det sikres, at udlændingen kan nå at færdiggøre et eventuelt opkva-

lificerings- eller uddannelsesforløb inden for de tidsmæssige rammer af den pågældendes opholdstilladelse.

Integrationsministeriet skal endelig bemærke, at det er muligt inden for rammerne af den eksisterende lovgivning at tage konkrete og individuelle hensyn ved afgørelser om boligplacering. Ved boligplacering har Udlændingesservice mulighed for at fravige udgangspunktet om en jævn geografisk spredning og placere uledsagede mindreårige udlændinge i grupper, hvis særlige hensyn gør sig gældende.

4.2. Opholdstilladelse efter det fyldte 18. år

Børns Vilkår og Red Barnet anfører, at det ikke giver uledsagede børn, der kommer til Danmark i deres tidlige barndom, garanti for et ophold, der kan give dem beskyttelse og udvikling i deres opvækst, at der kan gives opholdstilladelse efter det 18. år, hvis der foreligger særlige omstændigheder. Dansk Flygtningehjælp finder, at der bør gives dispensation til personer, der er fyldt 18 år. Dansk Røde Kors udtrykker tilfredshed med, at lovforslaget tager højde for situationer, hvor den unges personlige forhold bevirker, at den pågældende kan få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ved det fyldte 18 år. Institut for Menneskerettigheder anfører bl.a., at der i forbindelse med vurderingen af, om en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse som uledsaget mindreårige efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, skal meddeles opholdstilladelse af helt særlige grunde ved det 18. år, bør foretages en indgående prøvelse af, om det vil være i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 at udsende den pågældende af Danmark, henset til den pågældendes familiemæssige tilknytning hertil kontra hjemlandet. Retspolitisk Forening anfører bl.a., at spørgsmålet om, hvorvidt en opholdstilladelse bør forlænges ud over det fyldte 18. år, bør afgøres ud fra andre præmisser end større tilstrømning og omgørelse af aldersgrænser.

Integrationsministeriet skal herom samlet henvise til lovforslagets afsnit 3.2.2, hvori de særlige omstændigheder, der kan føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ved det fyldte 18. år til en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse som uledsaget mindreårig efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, er beskrevet. Det fremgår bl.a. heraf, at sådanne særlige grunde f.eks. vil foreligge, hvis udlændingen har haft opholdstilladelse siden han eller hun var helt lille, har stærk tilknytning her til landet og meget ringe tilknytning til hjemlandet og er velintegreret i det danske samfund. Ved vurderingen heraf vil der bl.a. blive lagt vægt på, om udlændingen taler dansk, har erhvervet en dansk uddannelse under opholdet her i landet, har opholdt sig hos en dansk plejefamilie og har danske venner og lignende. Det vil ligeledes indgå i vurderingen, om udlændingen har familie her i landet, som udlændingen har nær kontakt med. Ved vurderingen skal udlændingens vilje og evne til integration indgå med betydelig vægt. Børn, der er meddelt opholdstilladelse som ganske små, f.eks. da de var under 12 år, vil typisk have opnået en stærkere tilknytning til Danmark – og have langt ringere tilknytning til hjemlandet – end unge udlændinge, der f.eks. meddeles opholdstilladelse som 16-årige. Det vil dog altid afhænge af de konkrete forhold i den enkelte sag, om der foreligger sådanne særlige omstændigheder, at opholdstilladelse efter det fyldte 18. år undtagelsesvist kan komme på tale. Integrationsministeriet skal endvidere henvise til lovfors-

lagets afsnit 9, hvoraf det fremgår, at vurderingen af, om der skal gives opholdstilladelse, foretages i overensstemmelse med EMRK artikel 8.

Integrationsministeriet bemærker, at det i det fremsatte lovforslag – i forhold til det lovudkast, der blev sendt i høring – er præciseret, hvornår der typisk vil foreligge sådanne særlige omstændigheder, der kan føre til opholdstilladelse efter det fyldte 18. år.

Institut for Menneskerettigheder anfører, at når det indgår i vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige grunde, om udlændingen er integreret i det danske samfund, vil myndighedernes integrationsindsats være afgørende, og at der ved tilrettelæggelsen af integrationsindsatsen derfor bør tages højde for de særlige behov, som uledsagede mindreårige udlændinge har.

Integrationsministeriet skal henvise til ministeriets bemærkninger til de refererede høringsvar i afsnit 4.1.

5. Ændring af eftersøgningsordningen

Dansk Flygtningehjælp finder, at de foreslåede regler ikke vil lade barnets interesse være afgørende for, hvorvidt der skal igangsættes en eftersøgning af forældrene.

Institut for Menneskerettigheder anfører, at bestemmelsen om eftersøgning bør administreres i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, og at forpligtelsen i Børnekonventionens artikel 22 er uafhængig af, om der er etableret et modtage- og omsorgscenter i barnets hjemland. Red Barnet anfører bl.a, at ingen børn bør udsendes af Danmark, før barnets familiemedlemmer er eftersøgt, og at eftersøgning af forældre efter Børnekonventionens artikel 22 bør ske, uanset om barnet har mulighed for at tage ophold på et modtage- og omsorgscenter i hjemlandet.

Integrationsministeriet skal hertil samlet bemærke, at reglerne om eftersøgning af forældre eller slægtninge til uledsagede mindreårige fortsat vil blive administreret sådan, at der tages behørigt hensyn til barnets tarv. Som det fremgår af lovforslagets afsnit 3.3, er der efter regeringens opfattelse en formodning for, at en uledsaget mindreårig kender forældrenes opholdssted og ikke ønsker at samarbejde med myndighederne, hvis barnet ikke vil samtykke til eftersøgning. Den pågældende bør ikke kunne forhale eller blokere sagsbehandlingen ved at undlade at meddele samtykke til eftersøgning. Det foreslås derfor at ændre Udlændingsservices eftersøgningspligt, således at eftersøgning som udgangspunkt kun skal iværksættes, hvis barnet samtykker til det. Det fremgår endvidere, at eftersøgning fortsat vil blive sat iværk – uanset samtykke – hvis der er tale om et handlet barn, jf. artikel 10, stk. 4, i Europarådets konvention om indsatsen mod menneskehandel, hvorefter eftersøgningspligten er obligatorisk, dog ikke, hvis der er kommet oplysninger frem om, at de pågældende familiemedlemmer har medvirket til handlen. Derudover vil eftersøgning fortsat blive sat i værk uanset samtykke, hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler for det.

Integrationsministeriet kan endvidere henvise til lovforslagets afsnit 9, hvoraf det fremgår, at efter Børnekonventionens artikel 22 skal deltagerstaterne tage passende forholdsregler til at

sikre, at et barn, som søger flygtningestatus, eller som anses som flygtning i overensstemmelse med gældende international eller national ret og praksis, uanset om det kommer alene eller er ledsaget af sine forældre eller af en anden person, får passende beskyttelse og humanitær bistand og nyder de rettigheder, som er angivet i denne konvention og i andre internationale instrumenter vedrørende menneskerettigheder eller humanitære forhold, hvori den pågældende stat deltager. Med dette mål for øje skal deltagerstaterne i det omfang, de anser det for passende, samarbejde om enhver bestræbelse udfoldet af FN og andre ansvarlige mellemstatslige organisationer eller private organisationer, der samarbejder med FN, med henblik på at beskytte og bistå et sådant barn og på at spore forældrene eller andre medlemmer af familien til ethvert barn, der er flygtning, med det formål at få de oplysninger, der er nødvendige, for at barnet skal kunne genforenes med sin familie.

Integrationsministeriet finder, at de foreslåede regler om eftersøgning af forældre eller andre familiemedlemmer er i overensstemmelse med Børnekonventionen. Som det fremgår af lovforslagets afsnit 3.3, finder regeringen, at den foreslåede ordning om etablering af modtage- og omsorgscentre i de uledsagede mindreåriges hjemlande betyder, at der ikke vil være behov for en ordning om pligtmæssig eftersøgning, fordi det dermed sikres, at der tages hånd om barnet og dets tilværelse ved en tilbagevenden. Det fremgår endvidere, at hvis et barn fra et sådant land ønsker at få eftersøgt sin familie, vil udlændingemyndighederne bistå barnet gennem vejledning om mulighederne for at gøre brug af eksisterende eftersøgningsordninger, f.eks. Internationalt Røde Kors' eftersøgningstjeneste.

Alle uledsagede mindreårige vil således – som i dag – kunne benytte sig af Internationalt Røde Kors' eftersøgningstjeneste, som i fortrolighed – dvs. at Røde Kors ikke vil videregive eftersøgningresultatet til myndighederne – kan bistå barnet med at finde forældrene.

Integrationsministeriet kan endelig oplyse, at der i forbindelse med konkrete projekter om etablering af modtage- og omsorgscentre vil blive arbejdet for at sikre, at der parallelt med tilbuddet om ophold på et center findes et eftersøgningstilbud. Efter at barnet har taget ophold på centeret i det enkelte land, vil det under alle omstændigheder fortsat kunne benytte sig af Internationalt Røde Kors' eftersøgningsordning.

Integrationsministeriet bemærker, at det i det fremsatte lovforslag – i forhold til det lovudkast, der blev sendt i høring – er præciseret i lovforslagets § 3, stk. 3, at eftersøgninger af forældre eller andet familiemæssigt netværk, som Udlændingetjenesten har igangsat uden barnets samtykke før lovens ikrafttræden den 1. januar 2011, og som ikke er afsluttet på lovens ikrafttrædelsestidspunkt, alene skal fortsættes, hvis barnet efter den 1. januar 2011 samtykker til det.

6. Repræsentantordningen

6.1. Øget mulighed for at anvende professionelle repræsentanter

Dansk Flygtningehjælp, Dansk Røde Kors og Red Barnet finder det positivt, godt og fleksibelt, at den nuværende frivillige ordning efter aftale kan suppleres med ansættelse af lønne- de repræsentanter.

Integrationsministeriet har noteret sig Dansk Flygtningehjælps, Dansk Røde Kors' og Red Barnets holdning.

Red Barnet anfører, at det bør sikres, at det ikke stiller en professionel repræsentant i en potentiel vanskelig situation, at den pågældende er ansat hos Dansk Røde Kors, som driver asylcentre, hvis der opstår uenighed om, hvad der er barnets tarv i en konkret situation.

Integrationsministeriet bemærker hertil, at der med lovforslaget, jf. afsnit 3.5.1, lægges op til, at den gældende repræsentantordning kan justeres, hvis der fremover opstår behov for det, således at Dansk Røde Kors efter aftale med integrationsministeren kan ansætte personer til varetagelse af repræsentanthvervet. Personlige repræsentanter kan træffe de beslutninger om en uledsaget mindreårige forhold, som en forældremyndighedsindehaver normalt kan træffe. Kompetencen til at træffe sådanne beslutninger er placeret hos repræsentanten personligt. Den pågældende er ikke i den forbindelse underlagt instruktionsbeføjelse fra Dansk Røde Kors' side. Dansk Røde Kors har tilkendegivet, at Dansk Røde Kors ikke blander sig i de beslutninger, som repræsentanterne skal træffe i de konkrete sager.

SOS mod Racisme, Danmark, finder, at den personlige repræsentant bør være en advokat med særlig erfaring i udlændingelovgivningen og børns udvikling og rettigheder.

Integrationsministeriet kan hertil bemærke, at den personlige repræsentants opgave er at udgøre en fast personlig støtte for barnet under opholdet her i landet. Det gælder i forhold til at yde barnet støtte i forbindelse med sagsbehandlingen hos myndighederne, herunder gennem deltagelse i f.eks. asylsamtaler, men også i relation til andre personlige spørgsmål, f.eks. omsorgsbehov. Det er ikke repræsentantens opgave at yde barnet juridisk rådgivning. Integrationsministeriet kan endvidere henvise til lovforslagets afsnit 2.2.5, hvor uledsagede mindreårige asylansøgere udvidede adgang til advokatbistand er beskrevet. Uledsagede mindreårige asylansøgere er efter de gældende regler således både sikret en fast voksenstøtte på det personlige plan og fornøden advokatbistand.

6.2. Hurtigere udpegning af repræsentant

Statsforvaltningen Hovedstaden, Statsforvaltningen Sjælland og Statsforvaltningen Syddanmark anfører, at udpegningen af repræsentanter kan overlades til den organisation, der er godkendt til at indstille en repræsentant, dvs. i praksis Dansk Røde Kors, da Dansk Røde Kors forestår den forberedende sagsbehandling, og da statsforvaltningen ikke har særlige tilsynsbeføjelser i forbindelse med udpegningen. En sådan ændring vil lette sagsekspeditionen. Statsforvaltningen Hovedstaden anfører, at mange involverede instanser i sig selv forsinker kommunikationen, og at elektronisk kommunikation fra statsforvaltningen i praksis har vist sig vanskelig, fordi modtagerne enten ikke er forberedt herpå, eller e-posten bortkommer. Statsforvaltningen Hovedstaden finder endvidere, at den gældende fremgangsmåde, hvorefter straffe- og børneattester indhentes af Dansk Røde Kors fungerer udmærket.

Statsforvaltningen Nordjylland er overordnet enig i det foreslåede om, at den formelle udpegning af repræsentanter bør foretages af en offentlig myndighed.

Integrationsministeriet bemærker samlet hertil, at den personlige repræsentant har kompetencen til at træffe de afgørelser om barnets forhold, som en forældremyndighedsindehaver normalt har. Det er statsforvaltningerne, der udpeger midlertidige forældremyndighedsindehavere for børn, herunder for uledsagede mindreårige, der meddeles opholdstilladelse i Danmark. Efter Integrationsministeriets opfattelse bør afgørelser om udpegning af personlig repræsentanter – i overensstemmelse med afgørelser om midlertidig forældremyndighed – af retssikkerhedsmæssige grunde derfor fortsat træffes af en offentlig myndighed. Integrationsministeriet finder, at det er en myndighedsopgave at sikre, at udpegning sker, ligesom myndigheden som led i afgørelsen om udpegning af den konkrete repræsentant skal påse, at der foreligger fornøden straffe- og børneattest vedrørende den pågældende. I den forbindelse finder Integrationsministeriet ikke, at der bør gælde forskellige procedurer for udpegning af hhv. personlig repræsentant og midlertidig forældremyndighedsindehaver for et barn.

Statsforvaltningen Hovedstaden har ingen bemærkninger til at udpege personlige repræsentanter i alle sager, hvis det fortsat ønskes, at udpegningen skal ske af en offentlig myndighed. Statsforvaltningen Sjælland er enig i, at det vil være mest hensigtsmæssigt at samle alle udpegninger hos én statsforvaltning, fordi der dermed vil være bedre mulighed for specialisering inden for et relativt lille sagsområde.

Statsforvaltningen Nordjylland og Statsforvaltningen Syddanmark finder, at opgaven bør placeres hos den stedlige statsforvaltning, fordi denne også udpeger midlertidige forældremyndighedsindehavere for uledsagede mindreårige, der efterfølgende meddeles opholdstilladelse i Danmark. Statsforvaltningen Nordjylland foreslår – hvis forslaget om at placere udpegningen af repræsentanter hos en offentlig myndighed opretholdes – at opgaven placeres hos Statsforvaltningen Nordjylland, som allerede har de nødvendige kompetencer til at varetage opgaven.

Integrationsministeriet skal hertil samlet bemærke, at forslaget om at samle kompetencen til at udpege personlige repræsentanter hos Statsforvaltningen Hovedstaden er begrundet i et ønske om at effektivisere sagsbehandlingen og dermed sikre, at repræsentanten udpeges så hurtigt som muligt efter ankomsten til Danmark, jf. lovforslagets afsnit 3.5.2. Af hensyn til børnene er hurtig udpegning meget væsentlig.

Uledsagede mindreårige bliver indledningsvist indkvarteret på et asylcenter, der hører under Statsforvaltningen Hovedstaden, men flyttes efterfølgende ofte til andre centre bl.a. beliggende uden for hovedstadsregionen, og ofte før den personlige repræsentant er udpeget. Det betyder, at sagen om udpegning af repræsentant i praksis videresendes statsforvaltningerne imellem, hvilket forsinker sagsbehandlingen. Statsforvaltningen Hovedstaden har i dag stor erfaring med opgaven. At samle opgaven hos Statsforvaltningen Hovedstaden vil sikre et højt fagligt niveau og et kontinuerligt fokus på opgaven, og det vil kunne undgås, at sagerne skal videresendes fra én statsforvaltning til en anden i tilfælde af, at den uledsagede mindreårige flytter opholdssted, før den personlige repræsentant er udpeget.

7. Aldersundersøgelser

Dansk Flygtningehjælp finder det positivt, at adgangen til at foretage aldersundersøgelser med de foreslåede regler kommer til at fremgå direkte af loven.

Børnerådet, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Røde Kors, Institut for Menneskerettigheder, Komiteen Flygtninge under Jordan og SOS mod Racisme, Danmark, anfører bl.a., at der er store usikkerhedsmomenter ved denne type undersøgelser, at dette ikke bør komme udlændingen til skade, og at der ved fortolkningen af resultatet af aldersundersøgelser bør tages hensyn hertil, således at risikoen af forkerte aldersvurderinger minimeres. Dansk Flygtningehjælp henviser i den forbindelse til en kendelse fra Højesterets af 27. august 2009 om Retslægerådets aldersvurderinger og citerer følgende: "I en sag om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, til et ugift mindreårigt barn, hvor der er usikkerhed om, hvorvidt ansøgeren på ansøgningstidspunktet opfyldte aldersbetingelsen, må der lægges betydelig vægt på retslægerådets aldersvurdering, der bygger på objektive fund. Vurderingen er imidlertid undergivet en vis usikkerhed, og sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor sammen med de i øvrigt foreliggende beviser tages i betragtning ved den samlede bevisbedømmelse". Institut for Menneskerettigheder anfører med henvisning til førnævnte kendelse, der omhandlede en familiesammenføringssag, at de danske myndigheders praksis om anvendelse af aldersundersøgelser bør vurderes i lyset heraf.

Integrationsministeriet bemærker samlet hertil, at udlændingemyndighedernes afgørelser om aldersfastsættelse træffes på baggrund af en konkret vurdering af den enkelte sag. I denne vurdering indgår alle sagens oplysninger. Retsmedicinsk Instituts sagkyndige vurdering af udlændingens alder indgår således som et moment blandt flere ved myndighedernes afgørelse. Udlændingemyndighederne lægger altid den laveste alder – inden for det aldersspænd, som Retsmedicinsk Institut vurderer, at udlændingen med størst sandsynlighed befinder sig i – til grund. Hvis det fremgår af Retsmedicinsk Instituts sagkyndige udtalelse, at udlændingen mest sandsynligt er mellem 17 og 21 år, bliver det lagt til grund, at udlændingen er 17 år.

Integrationsministeriet kan om den konkrete sag, der var meget konkret begrundet, bemærke, at der var tale om en familiesammenføringssag, hvor der forelå flere andre oplysninger om udlændingens aldersforhold. I den konkrete sag tillagde Højesteret de øvrige oplysninger betydelig vægt og udtalte på den baggrund, at den statistiske usikkerhed i selve aldersundersøgelsen måtte vige for sagens øvrige beviser.

Red Barnet finder, at der kun bør foretages aldersundersøgelser, når der er en faglig begrundet formodning om, at en udlænding er over 18 år.

Integrationsministeriet bemærker hertil, at det i praksis har vist sig, at et stort antal udlændinge, der ved indrejsen oplyser at være mindreårige, efterfølgende viser sig at være voksne. I 2009 blev der gennemført 120 aldersundersøgelser, og i 73 % af disse angav resultatet, at udlændingen var 18 år eller ældre. Det fremgår af lovforslagets afsnit 3.6, at den praksisændring, der blev sat i værk i slutningen af 2009, hvorefter aldersundersøgelser iværksættes hyppigere end førhen, indebærer, at aldersundersøgelse som udgangspunkt undla-

des, når det ud fra en umiddelbar bedømmelse er åbenbart, at en udlænding er mindreårig eller voksen. Der er således ikke tale om, at alle uledsagede udlændinge, der oplyser at være mindreårige, skal gennemgå en aldersundersøgelse, f.eks. ikke i tilfælde, hvor det er åbenbart, at udlændingen er et barn.

8. Øvrige bemærkninger

Færøernes Landsstyre har anført, at lovforslagets § 2 vedrørende ændring af integrationsloven, ikke kan sættes i kraft for Færøerne ved kongelig resolution, fordi integrationsloven ikke er gældende på Færøerne, da integrationsområdet er et færøsk særanliggende.

Integrationsministeriet bemærker hertil, at det fremsatte lovforslag er ændret på dette punkt i forhold til det lovudkast, der blev sendt i høring, således at det fremgår af lovforslagets § 4, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at de foreslåede ændringer af udlændingeloven ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.